

Pirmas skyrius

Pedingtonas ruošiasi

Meškiukas Pedingtonas papuolė į tikrą netvarką. Kadangi jis dažnai pakliūdavo bėdon, labai nenustebo, tačiau kai atsistojo ir apsidairė po savo miegamąjį, teko pripažinti, kad šįkart viskas atrodo blogiau nei įprastai.

Visur mėtėsi žemėlapių ir popieriaus lapelių, ką jau kalbėti apie keletą bjaurių marmelado dėmių ir nusidriekusį pėdsakų takelį. Letenų atspaudai prasidėjo nuo žemėlapio, kuris gulėjo išskleistas ant Pedingtono lovos su pūkine antklode. Tai buvo didelis

Londono žemėlapis, o jo vidury, prie pat pirmosios letenėlės atspaudo, nupaišytas apskritimas žymėjo trisdešimt antrąjį Braunų namą Vindzoro soduose.

Pėdsakai vedė į pietus nuo Braunų namo ir ėjo per visą žemėlapi, lovūgalį ir tęsėsi net per kitą, ant grindų gulintį žemėlapi. Paskui driekėsi toliau ta pačia kryptimi, kol pasiekė Lamanšo sąsiaurį, o tada – prie lango padėtą trečią žemėlapi, kuris vaizdavo šiaurinę Prancūzijos pakrantę. Takelis baigėsi tikra pliuza iš sudžiūvusio pyrago trupinių, marmelado ir lašelio raudono rašalo.

Pedingtonas giliai atsiduso, nes išsiblaškęs įmerkė leteną į šį mišinį. Jis pabandė atsiklaupiti ant grindų ir žiūrėti į savo kambarį primerktomis akimis, bet netvarka atrodė dar didesnė, nes iš apačios jis tematė iškilimus ir briaunas.

Kai jau ruošėsi atsigulti ir apgalvoti, kas čia nutiko, jį staiga išjudino dzingsinčios lėkštės ir garsūs žingsniai ant laiptų.

Jausdamas kaltę Pedingtonas pašoko ir skubiai ėmė šluoti viską po lova. Nors ir turėjo keletą rimtų paaiškinimų dėl kilusios netvarkos, suprato, kad nei ponia Braun, nei ponia Berd veikiausiai nenorėtų jų girdėti – ypač per pusryčius, kai visi labai skuba.

– Ar jau pabudai, Pedingtonai? – belsdamasi į duris paklausė ponja Braun.

– Ne... dar ne, ponja Braun, – dusliu balsu sušuko Pedingtonas, mėgindamas po spinta pakišti stiklainį su marmeladu. – Rodos, man sulipo akių vokai.

Būdamas nuoširdus ir teisingas, Pedingtonas užsimerkė ir keliskart sukarkė, kol rinko likusius daiktus. Apčiuopęs plunksnakotį ir rašalą, paskubomis įkišo juos į seną skrybėlę ir užsimaukšlino ją ant galvos, o tada, surinkęs paskutinius žemėlapius, apgraibomis nuėjo per kambarį.

– Kas čia vyksta, Pedingtonai? – paklausė ponja Braun, kai staiga atsivėrė durys ir jis pagaliau pasirodė.

Pedingtonas vos nenuvirto iš nuostabos, kai pamatė poniją Braun, stovinčią su pusryčių padėklų.

– Maniau, kad jūs spinta, ponja Braun, – paaiškino jis, paskubomis už nugaros slėpdamas letenas su žemėlapiiais ir traukdamasis link lovos. – Tikriausiai netyčia pasukau ne tuo keliu.

– Atrodo, tu teisy, – pasakė ponja Braun, žengdama paskui jį į kambarį. – Dar niekad negirdėjau tokio didelio trenksmo ir triukšmo.

Ponia Braun įtariai apsidairė kambaryje, bet viskas atrodė savo vietoje, todėl ji vėl atsisuko į Pedingtoną. Meškiukas dabar sėdėjo lovoje ir labai keistai žiūrėjo.

– Ar tau tikrai viskas gerai? – sunerimusi paklausė ji, dėdama padėklą priešais Pedingtoną.

Vieną keistą akimirką ponია Braun pamanė mačiusi kažką raudona varvant per kairę Pedingtono ausį, bet, nespėjus įsižiūrėti atidžiau, meškiukas dar labiau užsitraukė ant galvos seną skrybėlę. Vis dėlto poniai Braun visiškai nepatiko, kaip jis atrodo, ir ji sudvejojusi dėl visa ko stabtelėjo prie durų.

O Pedingtonas labiau norėjo, kad ponია Braun paskubėtų ir išeitų. Stengdamasis kuo greičiau susitvarkyti, meškiukas pamiršo užkimšti rašalo buteliuką, todėl jo viršugalvis ėmė šlapti.

Ponia Braun atsidususi uždarė duris. Iš patirties ji žinojo, kad beviltiška bandyti išgauti iš Pedingtono kokį nors paaiškinimą, kai jis atrodo sunkiai sukalbamas.

– Jeigu ką, – tarė ponია Berd, kai ponია Braun prisėdo prie jos virtuvėje ir papasakojo apie keistą Pedingtono elgesį, – tas jaunas meškiukas šiame

name nėra vienintelis, kuris elgiasi neįprastai. Juk žinai, kaip elgtis su *nesakysiu kuo!*

Poniai Braun teko su tuo sutikti. Nuo vakar vakaro Braunų namai buvo apversti aukštyn kojomis.

Viskas prasidėjo, kai ponas Braunas grįžo namo su didele krūva žemėlapių ir ryškiaspalvių brošiūrų ir paskelbė, kad vežasi juos į Prancūziją vasaros atostogų.

Per kelias akimirkas įprasta trisdešimt antrojo Vindzoro sodų namo ramybė ir tylą visiškai išnyko ir nebesugrįžo.

Atostogos tapo vienintele pokalbių tema nuo vakarienės iki pat nakties. Nenaudojamose spintelėse buvo ieškoma senų paplūdimio kamuolių ir maudymosi kostiumų, kuriami planai, o ponia Berd jau pradėjo skalbti ir lyginti krūvelę kelionei ruošiamų drabužių.

Ši žinia labiausiai sujaudino Pedingtoną. Nuo tada, kai tapo Braunų šeimos nariu, jie buvo išsiruošę į daugybę dienos išvykų, tai jam be galo patiko. Tačiau meškiukas niekad anksčiau nebuvo iškeliavęs atostogauti ir nekantriai to laukė. Kad dar labiau sustiprintų Pedingtonui jaudulį, ponas Braunas

kilniaširdiškai paskyrė jį būti atsakingą už visus žemėlapius ir kelionės užrašus.

Iš pradžių Pedingtonas abejojo dėl tokio atsakingo dalyko kaip kelionės užrašai, bet kai Džudė paaiškino, kad tai tiesiog sąrašas planuojamų aplankyti vietų ir veiklų, jis greitai apsisprendė. Pedingtonui labai patiko sąrašai, o „darbų sąrašas“ skambėjo užvis įdomiausiai.

– Atsargiai, – susimąščiusi tarė ponია Berd, aptardama šį klausimą su ponია Braun ir plaudama indus, – jei tas jaunas meškiukas bus atsakingas už žemėlapius, mums reikės klaidžioti visas dvi savaites. Tai gali prišaukti bėdą. Nežinia, kur galime atsidurti.

Ponia Braun vėl atsiduso.

– Na, gerai, – stengdamasi nukreipti dėmesį pasakė ji, – tai bent jau suteikia jam laimės. Juk žinai, kaip jis mėgsta rašyti apie įvairius dalykus.

– Hmm! – pratarė ponია Berd. – Bus pilnos paklodės, net neabejoju. Kelionės užrašų tai tikrai!

Ji prunkštelėjo ir niūriai pažvelgė į lubas, kur turėjo būti Pedingtono kambarys antrame aukšte.

Ponia Berd iš patirties ir daugybės paklodžių skalbimo žinojo, kad rašalą ir Pedingtoną geriausia lai-

kyti atskirai. Tačiau, kaip kartą jau buvo atsitikę, jai neberekėjo jaudintis, nes Pedingtonas tą akimirką kaip tik nustojo rašyti. Tiesą sakant, jis sėdėjo lovoje ir atidžiai tyrinėjo letenose laikomą didelį piešimo popieriaus lapą.

Popieriaus viršuje didelėmis raudonomis raidėmis buvo užrašyta:

PEDYNGTUNO KIALIONĖS UŠRAŠAI

ir patvirtinta specialiu jo letenos atspaudu kaip įrodymu.

Pedingtonas tiksliai nežinojo, kaip rašyti „kelionės užrašai“, ir nors vakar vakare pono Brauno žodyne peržiūrėjo visus žodžius iš raidžių K ir U, nieko nepavyko rasti. Apskritai Pedingtonas visai nenustebo. Jis nelabai nusimanė apie žodynus ir dažnai pastebėdavo, kad, norėdamas išsiaiškinti ypač sunkų žodį, niekur jo nerasdavo.

Pirmas dalykas sąrašė buvo:

7 valunda – Sotūs pūsričiai

tada

8 valunda – Ėjimas iš namū (32 namas, Vindzoro sodai)

9 valunda – Uškandžei

11 valunda – „Venuoliktai“

Pedingtonas dar kelis kartus perskaitė sąrašą, o tada, pridėjęs žodžius *12 valunda* – *Lipimas į lėktuvą – Pietūs*, sulankstė popierių ir įsidėjo į slaptą lagaminėlio skyrių. Planuoti atostogas – ypač užsienyje – buvo daug sudėtingiau, nei įsivaizdavo, ir meškiukas nusprendė, kad dabar svarbiausia – pasitarti su bičiuliu ponu Graberiu.

Po kelių minučių, greitai apsiprausęs, jis nusku-bėjo laiptais į apačią, paėmė iš ponios Berd pirkinių sąrašą ir savo krepšelį su ratukais ir išėjo iš namų ryžtingai spindinčiomis akimis.

Stabtelėjęs tik kepykloje, kur nuolat užsisakyda-vo šviežių bandelių, Pedingtonas netrukus pasuko už kampo į Portobelo gatvę ir patraukė link pono Graberio parduotuvės su pažįstamomis vitrinomis, pilnutėlėmis įvairių formų ir dydžių antikvarinių daiktų.